

AK

תחקיר: צמחי מרפא
עלולים להזיק בטיפול
בבעיות נפשיות
עמיר בניון על ההצלחה,
הצניעות והאשה האידיאלית
תמיר קמחי על סודות
הסקס והילד שבדרך
סיבוכים מהקופסה.
מקי העבודה מול המחשב

312
עמודים

הצגה יומית

בגדים ליומיום, שטובים גם לערב

יחסים: גם לריב צריך לדעת
יופי: איך להגן על אזור השפתיים
עיצוב: הבית בגדל עליו מוהר
סיפורי האהבה הלסביים
של דנה ג. פלר

שלוש אחיות וארבע משמרות
במחלקת סנונים. מיועד מצולם

55

64

קדרדאוס. חיפשו את הקול המתאים

כתבות

- 40 דברים שבלב. עמיר בניון והשמחות הקטנות בחייו / **תמי שמשי-קריץ**
- 51 נשים בחזית. נשות צד"ל מתגעגעות לבית שעזבו בלבנון / **מור אסאל**
- 58 אבא גנוב. תמיר קמחי, עכשיו גם סופר, מחכה לילד / **יעל חן**
- 64 זה קול הקסם. פגישה עם תרזה סלגניירו, סולנית מדרדאוס / **אלונה דניאל**
- 68 צמח בר. צמחי מרפא לא תמיד עוזרים לבעיות נפשיות / **חן דגן**
- 78 אישית נשית. דנה ג. פלג על אהבת נשים / **שרון חן**
- 84 מגמה ירוקה. ניר טורק, איש הנשיונל ג'יאוגרפיק, על אהבת הטבע / **שרון חן**
- 88 בדיקה ה־90. חוסניה ג'בארה על פמיניזם בחברה הערבית / **לאה ענבל**
- 96 סיכון מחושב. המחשב האישי לא תמיד ידידותי / **רויטל ברכה-פדרבוש**
- 106 ציור בזיגזג. תתיה רוזנטל, אנימטורית, על סרטים וחיות אחרות / **גליה חנוך**
- 112 רבים ואוהבים. איך לריב ולהישאר בחיים / **גילי למפל**
- 116 מלאכיות בלבן. שלוש אחיות מאחורי המצלמה / **יונתן בלום**
- 168 מאחורי הווילון. איך לבחור את הווילון המתאים / **הראלה סטוצקי**
- 170 זה כל השוני. הבציר החדש של חברת סוני / **שרון חן**

לענת ושמעון אלקבץ,
מזל טוב להולדת הבת,
החברים ב"את"

לנומי (מלול) ובני אוהד,

נה מחכה למימי. כל כך מחכה, עד שהקליטה על המסבון בזירתה הודעה המציינת שהחל מהחודש הבא יגורו בה השתיים בצוותא. הצי פייה הדרוכה למימי עושה לדנה פרפרים בבי טן. לכבודה היא עברה ממרכז תל-אביב לדירה ברוחות ושקטה בצפון המטופח, בין תיאטרון בית ליסין וכיכר המדינה. הדירה עדיין ריקה למחצה, קירותיה חשופים ורק פה ושם יש כתי מו ריהוט, כרית כתומה המשמשת על תקן כור- סת שלוויונה, כמה כונניות קש עמוסות ספרים וחתולה שחורה אחת, קטינא, שמעדיפה להת- כרבל על הממיר של הכבלים.

דנה ג. פלג מביטה סביבה כעיון ואומרת שטוב לה ככה, עם המרחב היחסי הזה, ובלאו הכי, כשמימי תגיע, היא תביא איתה ציור משי לה, ואז כבר יתחילו לסדר ביחד את הקן שלהן. "אני בלחץ היסטרי", היא מודה. "זו הפעם הראשונה ב־31 שנותי שאני עומדת לחיות במ ערכת זוגית. לפני עשר שנים חייתי חודש עם חבר, אבל זה היה קצר ולא משמעותי. אני עוד לא יודעת אם זו אהבת חיי, אבל יש לי תחושה שזו האשה שלי".

מה שעוד מרגש אותה בימים אלה הוא צאתו לאור לאחר ארבע שנות כתיבה, של "תאנים, אהובתי", קובץ סיפורים לא ארוכים, הכתובים בלשון קולחת ויומיומית ומתארים את עולמה של צעירה לסבית, התלבטויותיה, כאביה, הכי מיהה לאהובתה והוניתה הכואבת, המבוכה, הניצחון ומערכת היחסים הדרושמעית עם גברים.

חייית עם גבר ועבשיו את מתכוונת לחי לוק את הייך עם אשה. יש תקופות שזה נוטה יותר לכיוון נשים ויש שלהפך?

"כן. למרות שרוב הזמן אני נוטה לכיוון הנ ש. אני מגדירה את עצמי ביסקסואלית ולא לסבית לגמרי, כי כבר קרה לי ששאלתי את עצמי בשביל מה אני צריכה את ההגדרה הזו אם ברור לי שאני אוהבת נשים. ואז הכרתי גבר שמצא חן בעיני, ואמרתי לעצמי: רגע, אז יש בי גם את הפן הזה".

טוב לך ככה?

"כן. ברגע שיצאתי מהארון אני שלמה עם עצמי. עשיתי את הצעד הזה בגיל 25 והתגבשתי מאז, התבגרת, התבשלתי עם זה. היום אני שש שנים אחרי. יש הבדל תהומי בין להיות ביי סקסואלית בת 25 או בת 31. אני קשורה לקהר לה ההומו־לסבית בתל-אביב, אבל יש לי גם

את החיים שלי, השקטים, ואני עושה דברים, עובדת, יוצרת. לא רק מתעסקת בזרות המינית שלי, אלא חיה כמו כל אחד".

רצה לעשות אהבה

הנחיתה של מימי בארץ תסגור לדנה מעגל. השנה החולפת היתה עמוסה עבורה, לא רק במי שור הרומנטי. גם בחייה המקצועיים עברו עליה כמה תהפוכות, טובות יש לציין. בימים אלה היא מסיימת את עבודתה כמדריכה בבית ביאליק. היא עורכת טור של פרסומים ואירועים בכתב עת אקרמי "ג'איש ארט" של המרכז לאמנות יהודית, עוסקת בתרגום ספרותי ועיתונאי מאנגלית, כותבת טורים ב"את" ובעיתונים של הקהילה ההומוסקסואלית "הזמן הוורוד" ו"גאוזה". בין לבין היא משתדלת לסיים את חובותיה האחרונים לתואר שני בתולדות האמנות באוניברסיטה העברית בירושלים.

חלק ניכר מהסיפורים ב"תאנים, אהובתי" נלקח מחוויות חייה של פלג, ולא מעט ייסורים והתחבטויות היו לה, עד שהצלחה לתרגם למילים את מה שבלב. אחד הסיפורים הללו הוא "אהובתי", שמספר את סיפור יציאתה מהארון: "הייתי מאוהבת בה זמן רב, אבל היא לא ממש נוטה לכיוון נשים, ואנחנו כל כך דומות שזה היה לי ברור שאנחנו צריכות להיות ביחד, וזה די הרס אותי שזה לא יצא לפועל".

האהבה הלא ממומשת דרבנה אר תה לעשות מעשה ולהגדיר לעצמה את זהותה. ירד ההומוסקסואל שפגי שה באירוע ספרותי, לחץ, לא בכורי נה, על היבלת הנכונה, לקח אותה עמו למסיבה של הקהילה, ורנה הרגישה לראשונה בחייה בבית. "הייתי מאושרת. פתאום הותר לי להיות מי שאני בלי להתחשבן אם זה טוב או רע. פשוט אני. מהר מאוד התחלתי להיות פעילה בקהילה, התחלתי לכתוב ולהתבטא בנושא וגיבשתי לעצמי את הזהות שלי".

הקשר עם ההורים לא פשוט. "אמא שלי נבהד לה כשסיפרתי לה. היא האשימה את עצמה וביק שיה שלא אספר לאבא שלי כדי שלא אגרום לו התקף לב. אני חושבת שהיא מתביישת בי. דווקא כשסוף סוף סיפרתי לאבא שלי, בשנה שעברה, הוא קיבל את זה בסדר ואני הרגשתי טוב כי הוסר בינינו איזה מחסום ויכולתי לשתף אותו בדברים

שהם חלק ממני".
- אולי אמא שלך לא מתביישת בך, אלא בלסביות שלך.

"כן, אבל זה חלק ממני, ממי שאני. טוב, זה חלק מהתבגרות לרעת לקבל את עצמך, להיות מי שאת גם אם את חלוקה עם ההר רים שלך לגבי זה".

אחרי ילדות נעימה ושירות צבאי, עזבה את קן ההורים לטובת לימודים בירושלים. אהבתה לירושלים, על השוקים והסמטאות שלה, הפכו מהר מאוד לסלידה גדולה. המפ נה היה רצה יצחק רבין. "הפוסטרים של רבין המשול לערפאת, הציצו אלי מכל פי נה בתחנה המרכזית. שלי, חברתי הטובה, שגרה באותה עת בכיכר מסריק בתל-אביב אמרה לי 'הרצה קרה ממש בחצר האחורית שלי', אז אמרתי לה 'כן, אבל הוא התחיל

"בחברה הישראלית הומו זה ההיפך מלהיות מאצ'ו, למרות שיש המון הומואים שהם גבריים להפליא. לנשים יותר קל להיות לסביות כי כשהן מתחבקות זה יותר מובן. יש גברים סטרייטים שסקס לסבי מדליק אותם, אבל אף גבר סטרייטי לא יידלק מסקס בין שני גברים"

בחצר הקרמית שלי. כבר לא יכולתי לסבול את העיר הטעונה, הקשה והאלימה הזו, וביי סאתי את זה גם בספר".

בסיפור הנושא את שם הספר, היא כות בת על מערכת היחסים בין אהובה שזנחה אותה לכמיהה העזה להכין לה מרקחת תא נים, כאות לחירוש הקשר, עד שהיא נוכחת שהעניין אבוד. חלק מהסיפור מוקדש לתי אורי שוק מתנה יהודה, ערימות הכצל הסי גול, הפלאחיות הערביות עם שמלותיהן הרקומות והתאנים הבשרניות, העסיסיות והאדומות, הכמעט ארוטיות, ולמרות זאת היא לא מביעה אהבה למקום. "אמרתי לאילן שיינפלד, המו"ל שלי, שעם כל התיאורים

לדעת אשה

היא מודירה וצמח דווקא כהומוסקסואלית, אבל רחפרה הכאשוו "מאנים אהובתי" מהבצ

איצור: דודו אשכנזי, "יש אמורה"

דנה ג. פלג: "בחרתי לבוא לעולם בנוף הזה ולחיות את החיים האלה, ואני רואה בהם מתנה גדולה"

הסיפורים הראשונים בספר בוטים ובוועטים יותר, באים חשבון עם אהובות שזנחו כמו גם עם גברים שזוכים בדרך כלל לתיאורים לא לגמרי מחמיאים.

- אמרת שאת לא נגר גברים ואילו בספר הם מתוארים בעיקר כמזיעים ושעירים.
 "לא כל הגברים בספר כאלה, למרות שזה

אצבעותיה בקלות, תוך דקות. אחרים נרקמו לאט יותר, תוך שינויים שעשתה בהם בעקבות הערות של מבקריה - חברים טובים שמעניקים לה את הפידבק הראוי. הם גם אלה שדרבנו אותה לשלוח את הסיפורים להוצאה לאור. ההומר נשד לח, אבל ההוצאות הגדולות הפנו לו עורף. אילן שיינפלד, שההוצאה שלו, "שופרא", עוסקת

האלה, משם כטח לא תבוא לנו המלגה", היא מגחכת.

המעבר לתליאביב, בשנת 97', היה בלתי נמ" נע. מאז שהיא כאן הספיקה להתאהב בכל סני" טימטר מרובע, ומקווה שהתחושה לא תעבור לה לעולם. יש לה יד קלה והיא כותבת הרבה, לא רק רשמיא אריכה. זה התחיל מיומנו בנעוריה וממ"

פלג: "אמא שלי נבהלה כשסיפרת לה. היא האשימה את עצמה וביקשה שלא אספר לאבא כדי שלא אגרום לו התקף לב. אני חושבת שהיא מתביישת בי. דווקא כשסוף סוף סיפרתי לו, הוא קיבל את זה בסדר ואני הרגשתי טוב כי הוסר בינינו איזה מחסום ויכולתי לשחרר אותו בדברים שהם חלק ממני"

שמימי היא לא. הברציות מאוד מושכות בעיני. התענוע הזה, הנשים שיש בהן גבריות. ויחד עם זה, היא מאוד אשה בעיני."

את מימי היא מכנה "אשתי" במעין ביטוי של חיבה. "אפילו הצעתי לה נישואים", היא מסמיקה עד שורשי האוזניים. "אמרת לי שאני רוצה להיות איתה עד סוף חיי, והיא מאוד התלהבה. אני עוד לא יודעת איך זה יילך בינינו, אבל אני מקווה שיהיה לנו טוב". ואם יהיה עתיד לקשר המשותף, לבטח יצטרפו אליו גם ילד או יותר, כדי להשלים את הכמיהה של דנה לתא משפחתי חם.

- יש הבדל בהתייחסות החברתית בארץ לחמומי סקסואלים וללסביות. למה?

"נשים באופן כללי יותר חבויות, לא רק בפן הלסבי. הגברים גדלים להיות מצואים ובחברה הישראלית הזו זה ההיפך מלהיות מאצ'ו, למרות שיש המון הומואים שהם גבריים להפליא. לנשים יותר קל להיות לסביות כי שתי נשים שמתחבקות זה יותר מובן, מאשר שני גברים. יש גברים סטרייטים שסגסו לסבי מרליק אותם. אף גבר

סטרייטי לעומת זאת, לא יידלק מסקס בין שני גברים". בספר שלה היא מתייחסת אל הגברים שאומרים לה "את לסבית כי עוד לא פגשת את הגבר שיעשה לך טוב".

- ההומופוביה מפחידה אותך?

"כשזה מגיע לאנשים שמתבטאים ואומרים שצריך לשלול מאיתנו זכות אדם ולאשפו אותנו במחלקות סגורות, זה מפחיד אותי. מאיר אריאל היה אכיזה בשבילי. אבל זה לא כל העולם שלי. אני זוכה גם להרבה תמיכה ויחס נורמלי מאנשים אחרים. וגם כשאני נתקלת בחלק הפחות יפה של ההתייחסות כלפי, אני משתרלת להיות סבלנית ואפילו להחזיר ולתת אהבה, כי זו הדרך לרפא את הבורות וחוסר ההבנה הזה".

- את חושבת שההומוסקסואליות תתקבל בסופו של דבר בחברה הישראלית?

"אני בטוחה שאנחנו הולכים לכיוון. המהפכה הזו מתרחבת גם לפרברים הקטנים, ונראי מה קורה בעולם כולו. המצב כיום הרבה יותר פתוח מפעם, אם כי עדיין אני נזהרת כשאני מתבטאת בחוץ לגבי עצמי. כששכרתי את הדירה הזו אמרתי לבעלת הבית מפורשות שיש לי בת זוג, והיא, ש'כוכה בקלות להיות סבתא שלי, אמרה שאין לה שום בעיה עם זה, שהעולם מתקדם ושאנחנו חיים בת'לאביב. מאוד שמחתי".

- מפריע לך שהקהילה מייצגת גם את הטורניסקסואלים, המתלבשים בנשים ועוברים ניתוחים לשינויי מין?

"ממש לא. המקומות שהם סופגים בהם את כינויי הגנאי הם גם המקומות שאני סופגת אותם. חוץ מזה, הם חלק מקהילה שחורטת על דגלה את צבעי הקשת, בהתאם לקבוצות האוכלוסייה שהיא מייצגת".

- אם היית לך אפשרות, היית בוחרת להיות סטרייטית?

"ממש לא. בחרתי לבוא לעולם בגוף הזה ולחיות את החיים האלה, ואני רואה בהם מתנה גדולה".

- מה החלום שלך?

"אני לא באה למקום ואומרת 'קוראים לי דנה ואני לסבית' אבל הייתי רוצה להגיע למצב שאני לא אצטרך להסתיר את זה, שאוכל להפגין את האהבה שלי למימי ולא אתבייש. ושההורים שלי והמשפחה שלי יוכלו לראות

ביטאתי הרבה כעס כלפיהם. אני אמנם מעדיפה אותם עדינים יותר, אפילו בשיים כמירה. אני מניחה שגבריות מהצד הבוטה והאליים שבה, מפחידה אותי. לפי הסטטיסטיקה, שליש מהנשים עוברות הטרדה מינית, וגב אני עברתי, ולכן יש בי איזשהו כעס כלפיהם, כלפי העריצות הגברית מול הקיר פוח הנשי, כלפי העובדה שאשה ירוקה בת 30 פלוס היא ירוקה מודקנת וני חשבת גם מופקרת. ירווק בגיל הזה הוא גבר מחובר שמתנהולל להנאתו, ואין שום דופי בהתנהגותו".

ככל שמתקרבים הולך הספר יעשה מפויס יותר, ואפשר למצוא בו סיי פור על התאהבות לגבר ולאשה בעת ובעונה אחת. וכיפד רמיוני על חבי רת הכנסת הראשונה שיוצאת מדארון.

- את בנייה את עצמך בסופית לסבית?

"לא דווקא. כרגע האני האישי שלי קטור יותר לפן הלסבי".

- אגב, למה קראת לעצמך דנה ג. פלג?

"כשהתלתי לכתוב, לא הייתי מוכנה לחשיפה, ולכן אימצתי לי שם ברור, דנה גל. העניין הסתבר, כשאחת המוראות של 'את' התקשרה ואמרה בהיכרותי שלבת שלה קוראים כך, וביקשה לשנות את השם, שאמנם שונה ל'דנה ג. בשם הזה התחלתי לכתוב גם ב'תו הורוד'. לפני מספר חודשים, כשכבתי נחשפתי בשמי האמיתי, החלטתי להשאיר את הג, למען מי שיוכי רים אותי כך, ובשביל לכבד את השם שאיתו התחלתי לכתוב".

רוצה להפגין אהבה

את מימי, יהודיה אמריקאית בת 37, דעוסקת במחשבים, פגש בא"ק, באמצעות חברה משותפת. מימי היא "ברצית", מה שדנה מגדירה כלסבית עם ניואנסים גבריים. הידידות הקלילה בין השתיים הפכה לקשר יומנטי כשמימי הביעה באוניה את התעניינותה בה. זה היה בנובמבר האחרון. כפברואר דנה טסה לכנסהשקרו, עיר יפהפייה בחוף המערבי בארצות הברית. האהבה פרחו נהר מאוד, והשתיים החליטו לקשור את חייהן ביחד. מימי גבוהה וגדולה, יש לה חיוך רחב ולפי דנה, לב רחב עוד יותר. דנה, "פמית" מלשון פם, כלומר נשית. היא קטנת קימה ובעלת מבנה מועגל, מתנבחת בעדינות ובישקט ומחייכת במבוכה כמעט תמידית. "כלסבית, אני